

A Győri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Győrött, 2015. évi október hó 7. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

v é g z é s t :

Az életveszélyt okozó testi sértés büntette miatt **vádlott** ellen indult büntetőügyben a Veszprémi Törvényszék 2015. május 7. napján kelt 10.B.111/2015/7. számú ítéletét helybenhagyja azzal, hogy a vádlott személyigazolvány száma:...; a vádlottat az elsőfokú eljárás befejezéséig terhelő büntügyi költség összege 64.885 (hatvannégyezer-nyolcszáznyolcvanöt) Ft, 21.514 (huszonegyezer-ötszáztizennégy) Ft az állam terhén marad.

Kötelezi vádlottat a másodfokú eljárásban felmerült 5.000 (ötezer) Ft büntügyi költség megfizetésére az állam javára.

I n d o k o l á s :

A Veszprémi Törvényszék a 2015. május 7. napján kihirdetett 10.B.111/2015/7. számú ítéletében **vádlott** bűnösségét megállapította testi sértés büntetében a Btk.164.§ (1) bekezdés és (8) bekezdés I. fordulat szerint. Ezért 4 év börtönben végrehajtandó szabadságvesztés büntetésre, mellékbüntetésként 4 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy a vádlott a büntetés fele részének letöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. Beszámította a szabadságvesztésbe a terhelt által előzetes fogvatartásban töltött időt. Rendelkezett a bűnjelről, valamint a büntügyi költség viseléséről. A vádlott és védője enyhítésért jelentett be fellebbezést. Az ügyész az ítéletet tudomásul vette.

A Győri Fellebbviteli Főügyészség BF.196/2015/1-I. számú átiratában a védelmi fellebbezést alaptalannak tartotta. Kifejtette, hogy a törvényszék a perrendi szabályoknak megfelelően folytatta le a bizonyítási eljárást és mérlegeléssel megalapozott tényállást állapított meg. A vádlott vallomása mellett értékelte a sértett és a tanúk nyilatkozatait, azokat összevetette egymással és okirati bizonyítékokkal, ezáltal az indokolási kötelezettségét is teljesítette. A terhelt bűnösségére vont következtetést okszerűnek tartotta és a minősítést helyesnek ítélte. A bűnösségi körülmények közül mellőzni indítványozta a bocsánatkérést, mivel enyhítő hatása csak a sértetti megbocsátásnak lenne, melyre nem került sor. Nem támadta a kiszabott szabadságvesztés és mellékbüntetés mértékét, de rámutatott, hogy a többszörös csonttörést okozó, teljesen indokolatlanul erőszakos, ittas vádlottal szemben nincsen törvényes indoka a feltételes szabadságra bocsátás általános szabályaitól való

eltérésnek. Ezért indítványozta, hogy az ítélőtábla állapítsa meg, miszerint a terhelt a szabadságvesztés 2/3 részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra, egyéb vonatkozásban a döntést hagyja helyben.

A másodfokú bíróság a nyilvános ülésén megjelent védő az enyhítés érdekében bejelentett fellebbezését fenntartotta. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság nem vett figyelembe minden enyhítő körülményt, és súlyos a kiszabott szabadságvesztés mértéke. Értékelte az elsőfokú bíróság **vádlott** büntetlen előélet és beismerő vallomását, továbbá a Romániában élő szegény rokonairól való gondoskodást. Nem tulajdonított azonban kellő jelentőséget az eredmény vonatkozásában fennálló gondatlanság enyhébb fokának, ezért elsődlegesen a szabadságvesztés törvényi minimumhoz közelítő mérséklése indokolt. Nem értett azzal egyet, hogy az enyhítő körülmények köréből mellőzni kellene a vádlott megbánását. Ha az elsőfokú bíróság meggyőződött arról, hogy **vádlott** őszintén megbánta tettét, akkor azt el kell fogadni. Másodlagosan indítványozta, hogy a táblabíróság az elsőfokú ítéletet hatályában tartsa fenn.

Az ügyész változatlan formában tartotta fenn az átiratában foglaltakat. A büntetés mértéke vonatkozásában kifejtette, hogy az életveszélyt okozó testi sértés büntette 2-8 évig terjedő szabadságvesztés büntetéssel fenyegetett, ehhez képest a bíróság 4 évben, tehát a középérték alatt állapította meg a terhelttel szemben kiszabott büntetést. Ezzel figyelembe vett minden olyan enyhítő körülményt, ami a vádlott javára róható. A vádlott megbánása valóban enyhítő körülmény, ha célba is ér, vagyis a sértett megbocsát, és nem csak egyfajta szóbeli gesztus marad. Ilyen formában a büntetést befolyásoló számottevő hatása nem lehet. A vádlott cselekménye teljességgel motiválatlan volt, senki semmivel nem provokálta, kizárólag az ittas állapota játszott közre abban, hogy erre a tettelegességre vetemedett. Kitaró szándékkal cselekedett, hiszen egy másik sértettet is meg akart rúgni. Magatartása következtében egy ember életveszélyes állapotba került. A büntetés fele részének kitöltését követő feltételes szabadságra bocsáthatóságot az enyhítő körülmények már nem alapozzák meg, ezért e rendelkezés megváltoztatását továbbra is indítványozta.

Az ítélőtábla a Veszprémi Törvényszék ítéletét az azt megelőző elsőfokú bírósági eljárással együtt teljes körűen felülvizsgálta a Be.348.§ (1) bekezdés értelmében, és a fellebbezéseket nem találta alaposnak.

Megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság az eljárást a perrendtartási szabályoknak megfelelően folytatta le, bizonyítási tevékenysége során olyan abszolút hatályon kívül helyezést eredményező hibát nem vétett, mely a felülbírálatot akadályozta volna. A törvényszék egy tárgyalást tartott, melynek során kihallgatta vádlottat, sértettet, illetőleg a vádlott és a sértett társaságából valamennyi tanút, akik közvetlen, vagy közvetett információval rendelkeztek a vád tárgyává tett cselekményről. Meghallgatta dr. Rimmer Eszter igazságügyi orvos-szakértőt, illetőleg ismertette a szakértői véleményeket és valamennyi releváns okiratot, melyek az ügy ténybeli és jogi megítéléséhez szükségesek voltak.

A vádlott és sértett - a tettegesség pontos lefolyása és az ütések száma szempontjából - eltérő vallomásai közötti ellentmondásokat elsősorban az orvos-szakértői vélemény megállapításai alapján kísérelte meg feloldani. A bűnösségét és cselekménye tényeit lényegében mindvégig beismerő **vádlott** mindössze egy, jobb kézzel a sértett arcára leadott ökölcsapásra emlékezett, amelytől sértett hanyatt esett. A sértett viszont úgy vallott, hogy a vádlott meglökte a vállát, amelytől átesett a virágládán és arccal a földre esett, miután fektében a terhelttől kapott a fejére több, nagy erejű ökölütést. **1. tanú** elmondta, hogy a vádlott elsőként az ő arca felé ütött ököllel, ami elől elhajolt, így csak súrolta a csapás, majd látta, amint rögtön utána megüti ököllel a mellette álló sértettet (nyomozati irat 75. oldal).

Vádlott csuklóján hámsérülést észleltek, amikor - röviddel a cselekmény után - őrizetbe vették és a rendőröknek a vádlott maga is azt a magyarázatot adta, miszerint verekedett (nyomozati irat 39. oldal).

Az orvos-szakértői vélemény alapján megállapítható, hogy sértett arcának bal oldalát ért sérülések legalább két, tompa, a közepest meghaladó erőbehatástól származtak, melyek lehetettek az ökölütések. A jobb falcsont és fül vetületében keletkezett sérülés létrejöhetett a földre esés következtében (nyomozati irat 54. oldal). Ezek a sérülések - a helyszín ismeretében - annak a mechanizmusnak feleltethetők meg leginkább, hogy a vádlott az álló helyzetben lévő sértettet két alkalommal a bal arcán megütötte, aki ennek következtében egyensúlyát veszítve a mögötte lévő beton virágládán átesett és hanyatt, illetve az arca jobb felén érkezett a földre, beütve a fejét a betonozott járdába (nyomozati irat 34. oldal). Földön, fekvő helyzetben, direkt erőbehatás következtében elszenvedett további sérüléseket a szakértői vizsgálat nem igazolt (7. jkv. 13. oldal).

A konfliktus előzményei, az italfogyasztás, illetve az összetűzést követő események szempontjából a vádlott **2. tanú**e, illetve barátai; **2. tanú**, **3. tanú**, **4. tanú** és **5. tanú**, továbbá a sértett társaságába tartozó **6. tanú** és **7. tanú** szolgáltatnak információkat.

Az eredmény vonatkozásában az orvosi dokumentáción alapuló és a senki által nem vitatott szakvéleményre lehetett a tényállás alapítani, mely szerint az ittas állapotú sértett koponyalapi törést, bal oldali többszörös arccsonttörést, a fül dobüregének bevérzését, a bal szem körüli vérömlenyt és agyállományi zúzódást szenvedett (nyomozati irat 44. oldal). A zúzódásos jellegű lágyrész sérülések 8 napon belül, az arckoponya és a koponyaalap törése, a dobhártya-repedés és az agyzúzódás 8 napon túl, kb. 2 hónap alatt gyógyulnak. A sérülések következményeként - szövődménymentes gyógyulást feltételezve - maradandó fogyatékoság, vagy súlyos egészségromlás nem várható. Az agyzúzódás életveszélyes sérülés és - az agyvíz csorgás miatt - nem zárható ki annak a lehetősége, hogy antibiotikus kezelés hiányában, fertőzőeses szövődmény esetén súlyosabb, akár halálos eredmény is bekövetkezhett volna (nyomozati irat 55. oldal).

Az eljárási hibáktól mentesen, mérlegeléssel megállapított tényállás azonos bizonyítékok mellett a fellebbezési eljárásban - a felülmérlegelési tilalom folytán - nem támadható és írható felül.

A megalapozott tényállás csupán kisebb helyesbítésre szorul, melyet a másodfokú bíróság az iratok tartalma alapján a Be.352.§ (1) bekezdés a/ pontja értelmében az alábbi módon eszközölt.

A személyi részben pontosítandó, hogy a vádlott az **e.-i N. Kft** alkalmazottja. A vádlott Romániában élő családjában az édesapja egyedüli kereső, az édesanyja jövedelemmel nem rendelkezik, lány**testvére** kiskorú tanuló, akik eltartásához a vádlott és **testvére** havi rendszerességgel hozzájárulnak (7. számú jkv. 4. oldal és a védő által csatolt iratok).

A történeti rész 3. oldal 2. bekezdés azzal helyesbítendő, hogy az 1989-ben született sértett a mögötte elhelyezkedő, neki kb. comközépig érő, beton virágládán átesve került a földre (nyomozati irat 57. oldal és 7. jkv. 12-14. oldal - a sértett vallomása). A bizonyíték értékelés körében, az ítélet 6. oldal 5. bekezdéséből - mint feltételezés - mellőzendő az a megállapítás, miszerint a sértett emlékező képességét, így vallomástételét is, nyilvánvalóan befolyásolta az életveszélyes koponyasérülés, ugyanis illet sem az orvos-szakértői vélemény, sem a sértett vallomása nem tartalmaz.

A 3. oldal 9. bekezdése azzal egészül ki, hogy az agyzúzódás közvetett életveszélyes sérülés (nyomozati irat 55. oldal). A 10. bekezdésben a vádlott tudattartamára vonatkozó megállapítás a jogi indokolás része, ekként nem a tényállásba való.

A tényállás 3-4. oldalán írtakból, továbbá az indokolási részből is mellőzendő **1. tanú** sértettként való megnevezése tekintettel arra, hogy az ő sérelmére megvalósult testi sértési cselekmény - joghatályos magánindítvány hiányában - nem volt a vád tárgya, ahogyan ezt az elsőfokú bíróság maga részletezte az ítélet 7. oldalának 3. bekezdésében. Ennek megfelelően a jogi indokolásban sincsen helye erre vonatkozó értékelésnek, melyet szintén mellőzni kell a 6. oldal utolsó bekezdéséből.

Az így helyesbített tényállás minden tekintetben megalapozott, az ítélet tábla is erre alapította a határozatát a Be.351.§ (1) bekezdése értelmében.

A törvényszék okszerű következtetést vont le a tényállásban ismertetett cselekmény tekintetében **vádlott** bűnösségére, és helyes annak különös részi minősítése, illetőleg megnevezése is.

A Kúria 3/2013. Büntető Jogegységi határozatának 4. pontja szerint életveszélyt okozó testi sértés megállapításának van helye, ha a testi sértésre irányuló magatartást tanúsító elkövetőnek a szándéka az életveszélyre is kiterjed, mert ennek bekövetkezését kívánja, vagy ebbe belenyugodva cselekszik. Ilyen szándék hiányában akkor kell ezt a bűncselekményt megállapítani, ha a beállott életveszélyes következmény tekintetében az elkövetőt gondatlanság terheli. Az eredmény tekintetében fennálló gondatlanság megállapíthatóságának általában - így jelen ügyben is - nem az a feltétele, hogy az eredmény előre látható legyen, hanem az életveszélyes eredménynek kell az elkövetőtől elvárható figyelem és körültekintés mellett felismerhetőnek lenni (BH2005.272).

A testi sértésre irányuló egyenes szándék alanyi oldalon az ittasság, a vélt ok miatti felindult állapotban konfliktust kezdeményező, majd válasza sem váró tetteges fellépés alapján egyértelmű.

A tárgyi oldal elemeit vizsgálva megállapítható, hogy a helyszín egy betonozott járda volt, amit a bejáratról egy olyan magas, beton virágláda választott el, amin kényelmesen tudott egy felnőtt ember ülni. **Vádlott** ezen ült, a sértett és **1. tanú** pedig előtte álltak, amikor a terhelt úgy értelmezte a két, vele hasonló korú fiatalember szavait, hogy rá nézve tesznek

dehonesztáló megjegyzéseket. A vádlott szemből ütötte meg 1. tanút, majd két alkalommal sértettet, aki az ütésektől hátrálva a virágládába ütközött, egyensúlyát elveszítve azon átesett és hanyatt, feje jobb oldalát beütve érkezett a járdára. **Vádlott** ezzel nem elégedett meg, hanem a sértett megütését és elesését követően még utána rúgott a menekülő 1. tanúnak. E tényezők közül is az következik, hogy a vádlott testi sérülés okozására törekedett.

A sértettnek két, közepest meghaladó erejű, ugyanazon arcfélre ököllel leadott ütés önmagában alkalmas volt 8 napon túl gyógyuló sérülés okozására. A vádlott látta azt is, hogy a nem sík terepen vannak, hanem olyan akadály van, amely a vele szemben álló sértett hátrafelé történő szabad mozgását gátolja. **Vádlott** számára előre látható lett volna, ha kellő körültekintéssel jár el, hogy a váratlan ökölütéseitől megtántorodó sértett áteshet a mögötte lévő virágládán és beütheti a fejét úgy a járdába, amelytől súlyos, akár életveszélyes sérülést is szenvedhet. Ily módon a vádlottat hanyagság terheli az eredmény tekintetében.

A büntetés kiszabása során a terhelt javára, illetőleg terhére értékelt enyhítő és súlyosító körülmények körét az 56/2007. BKv kritériumai alapján szükséges pontosítani.

Az enyhítő körülmények közül mellőzni kell a vádlott bocsánatkérését, mivel csak a sértett megbocsátása értékelhető ekként. Sértett azonban nem bocsátott meg, sőt úgy nyilatkozott, hogy a bántalmazás után táppénzen töltött hosszabb idő folytán bekövetkezett jövedelem kiesése miatt polgári per megindítását fontolgatja (7. jkv. 17. oldal 9. bekezdés). Ugyanakkor enyhítő tényező, hogy az életveszély közvetett volt és ezen eredmény tekintetében a hanyag gondatlanság áll fenn.

Mellőzendő a súlyosító szempontok köréből a „megyében az olyan hasonló jellegű bűncselekmények gyakorisága, amikor vélt vagy valós szóbeli sérelmet durván, fizikai erőszakkal torolnak meg” megállapítás, mivel ilyen általánosítás a bűnügyi statisztikai adatok alapján nem tehető. További súlyosító körülményként kell figyelembe venni a garázda jellegű magatartást, azt, hogy **vádlott** két személyt bántalmazott, illetve az életveszély mellett, nyolc napon túl gyógyuló sérüléseket is okozott.

Az elsőfokú bíróság messzemenően figyelembe vette a súlyosító tényezőkhez képest az enyhítő szempontokat, amikor a büntetési tétel középértékét el nem érő tartamú, börtönben végrehajtandó szabadságvesztés büntetést, továbbá annak tartamához igazodó mértékű a Btk.61.§ (1) bekezdése és 62.§ (1) bekezdése szerinti közügyektől eltiltás mellékbüntetést - a cselekmény motiválatlan, garázda jellege folytán a közügyek gyakorlására valóban méltatlan vádlott tekintetében - meghatározta.

A kiemelkedő tárgyi súlyú, személy elleni erőszakos bűncselekményt elkövető terhelt esetében, a fő- és mellékbüntetés további mérséklésére az ítéletábra nem látott törvényes lehetőséget.

Az ítéletábra álláspontja szerint azonban a feltételes szabadságra bocsátás a Btk.38.§ (3) bekezdésében írt kedvezőbb szabályának alkalmazása az enyhítő körülmények nyomatkára figyelemmel - az ügyészi érveléssel ellentétben - indokolt volt. A büntetlen előéletű, eseti vétő, cselekményét beismerő és őszintén megbánó, a családjáról felelősségteljesen gondoskodó vádlott esetében alappal lehet bízni abban, miszerint a Btk.79.§-ában írt büntetési célok; így az egyéni visszatartás, megvalósulnak akkor is, ha a terhelt a büntetés fele részének letöltése után lehetővé válik a feltételes szabadságra bocsáthatósága.

A táblabíróság észlelte, hogy a törvényszék **vádlottra** terhelte azt a költséget is, amely **1. tanú** igazságügyi orvos-szakértői megvizsgálása folytán merült fel. A Be.338.§ (2) bekezdése értelmében a vádlottat csak azzal a cselekménnyel kapcsolatos bűnügyi költség viselésére lehet kötelezni, amelyben a bűnösségét megállapították. Az **1. tanú** sérelmére megvalósult tettlegesség nem volt a vád tárgya, így abban a vádlott büntetőjogi felelőssége értelemszerűen nem került megállapításra, ezért a költségjegyzék 3./ tétele alatt bejegyzett 21.514 forint szakértői díjat a Be.339.§ (1) bekezdés alapján az állam viseli, míg a **vádlott** által megfizetendő bűnügyi költség összege helyesen 64.889 forint.

Az elsőfokú bíróság tévesen tüntette fel a terhelt jelenleg érvényes személyi okmányának számát, mely adatot az ítéletábra a központi személyi nyilvántartó adatai alapján helyesbített.

Az ítélet egyéb rendelkezései helyesek, ezért azokat a másodfokú bíróság nem érintette.

Mindezekre tekintettel az ítéletábra a Veszprémi Törvényszék 10.B.111/2015/7. számú ítéletét a rendelkező részben írt helyesbítésekkel a Be.371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A másodfokú eljárás során a vádlott kirendelt védőjének díjával összefüggésben felmerült bűnügyi költség viselése a Be.381.§ (1) bekezdésén nyugszik.

Győr, 2015. október 7. napján

Dr. Széplaki László sk.
a tanács elnöke

Dr. Vajda Edit sk.
a tanács tagja, előadó

Dr. Csák Csilla sk.
a tanács tagja

Z á r a d é k :

A Győri Ítéletábra ezen végzése, és ennek folytán a Veszprémi Törvényszék 10.B.111/2015/7. számú ítélete **vádlott** vonatkozásában 2015. október 7. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Győr, 2015. október 7. napján

. Széplaki László sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Kiadó: